

«антивирусное программирование», «антивирусный фильтр», «резервный файл», «сканер», «скоростное печатное устройство», «двоичные данные», «пределы памяти», «память», «форматирование», «магнитный носитель», «гибкий диск», «межсетевый шлюзы», «вводимые файлы», «подпрограмма», «Лимбо», «Си», «Паскаль», «чат», «Diffie-Hellman», «ZIP», «IDEA», «El Gamal», «PGP», «Lucifer», «DSA». Употребление данных компьютерных терминов в романе объясняется профессиональной деятельностью главной героини Сьюзен.

В романе «Цифровая крепость» Дэн Браун использует разные структурные типы компьютерных терминов: однокомпонентные, двухкомпонентные, многокомпонентные. Большинство терминов относится к однокомпонентному разряду.

Терминологическая лексика встречается как в авторской монологической, так и диалогической речи персонажей. Так как отличительной чертой диалогической речи является экономия языковых средств, то некоторые из терминов автор использует в сокращенном или усеченном виде.

Таким образом, можно сделать вывод, что большое количество компьютерных терминов в тексте мотивируется тематикой, жанром и художественной манерой писателя.

Список использованной литературы

1. Браун Дэн. Цифровая крепость / Дэн Браун. – М.: АСТ, 2014. – 448 с.

Юлія Бондарчук (Вінниця)

КОМУНІКАТИВНА КОМПЕТЕНЦІЯ ЯК ОСНОВА ФОРМУВАННЯ КУЛЬТУРИ ІНШОМОВНОГО ДІЛОВОГО СПІЛКУВАННЯ

Комунікативна компетенція ґрунтується на комунікації і комунікативному підході, в основі якого лежить діалоговий підхід. Діалог в рамках нашого дослідження зводиться до діалогу культур, де розуміння іншої

людини передбачає взаєморозуміння різних особистостей, які володіють різними культурами, логіками мислення, різними смислами істини.

У зарубіжній педагогіці поняття «комунікативної компетенції» ввів Д. Хаймс, об'єднуючи цим поняттям граматичну (правила мови), соціально-лінгвістичну (правила діалектної мови), дискурсивну (правила побудови осмисленого висловлювання) і стратегічну (правила побудови контакту зі співрозмовником) компетенції. Однак надважливим компонентом у понятті «комунікативної компетенції» як вважають науковці, є правила етикету, які обумовлені культурними нормами, а саме вміння користуватися мовою з урахуванням прийнятих форм, правил, моделей спілкування в даному співтоваристві [1, с. 21].

Є.Ю. Петрищева вживає поняття «комунікативна компетентність» і визначає її як здатність здійснювати мовну діяльність, реалізуючи комунікативну мовну поведінку на основі фонологічних, лексико-граматичних, соціолінгвістичних та країнознавчих знань та навичок. Комунікативна компетентність, на її думку, передбачає знання відомостей про мову, розуміння відносин між комунікантами, володіння лінгвістичною компетенцією, вміння організувати мовне спілкування з урахуванням соціальних норм поведінки та комунікативної доцільності [2].

Відтак, наявність комунікативної компетенції потрібно розуміти як здатність використовувати мовні знання в реальному спілкуванні на основі комунікативних і організаторських умінь, комунікативного самоконтролю, вміння продуктивно виходити з конфліктної ситуації. Саме така риса особистості забезпечує активну роботу з синтаксичної (знакової), семантичної (сміслової) і прагматичної (ціннісної) інформацією для здійснення адекватного впливу на навколишній світ.

Особливим педагогічний феноменом методисти відзначають такий елемент комунікативної компетенції як комунікативна культура особистості, розглядаючи її як професійно значущу якість, що включає систему комунікативних знань, умінь, навичок, цінностей і образів поведінки, прийнятих в суспільстві, що визначають позицію особистості в педагогічному процесі.

Важливо також зазначити, що комунікативна компетенція необхідна для комфортного існування і розвитку особистості як в студентському віці, так і для роботи за фахом, в діловому спілкуванні. Комунікативна компетенція як компонент культури іншомовного ділового спілкування стає обов'язковим компонентом сучасного професіоналізму і сучасної вищої освіти.

Комунікативна компетенція студентів при підготовці до ділового спілкування повинна включати своєчасне застосування певних комунікативних умінь, а також знання правил мовної поведінки для застосування в міжособистісних контактах. В основі зазначеної компетенції лежать знання з теорії і практики психології ділової комунікації, що включають засоби спілкування, норми і правила поведінки, особливості етикету, способи встановлення і підтримання контактів, прийоми самоконтролю [3].

З метою розвитку комунікативності студентів у діловому спілкуванні варто надати перевагу: використанню інтерактивних методів (дискусія, рольова гра, ділова гра); забезпеченню комфортної атмосфери на заняттях для уникнення мовних та психологічних бар'єрів, а також зосередити свою увагу на проблемному навчанні, а саме на створенні проблемних ситуацій, що позитивно вплине на продуктивність навчання та підсилить комунікативну мотивацію студентів у діловому спілкуванні.

Багато сучасних дослідників є прихильниками розвитку ділової особистості і її комунікативної компетенції через ігрові технології, що особливо актуально для підготовки фахівців і керівників на основі відпрацювання прийомів аналізу тактики і стратегій, моделювання взаємодії, імітації ситуацій, формування еталонів ділового поведінки.

Список використаної літератури

1. Берков В.Ф., Яскевич Я.С. Культура диалога: учеб. пособие. Минск: Новое знание, 2002. 152 с.
2. Петрищева Е.Ю. Театрализация как средство развития коммуникативной компетентности студентов - будущих учителей иностранного языка. *Педагогическое образование и наука*. 2009. №11. С.52-54.
3. Почепцов Г. Г. Теорія комунікації. Київ: *Спілка рекламистів України*, 1996. 272 с.